

Kondor Katalin: Utazni jó nagyon

2024 szeptember 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nem csak az utazások, utaztatások min?sége sz?nt meg napjainkra, hanem életünk szinte minden szegmenséb?l elt?nt az elegancia

Pontosabban, utazni jó bizony, de nem mindig. Sajnos, számomra a tömegturizmus ideje lejárt. Megundorodtam

t?le, mint mindent?l, amib?l az elegancia, a normális, kedves és tisztességes viselkedés hiányzik. Nem vadonatúj jelenség ez, idén nyáron is számos, reptereken és határátlép?kön tapasztalt furcsaságokról lehetett olvasni. A tumultus sokszor idézett el? szerte a világban ideges, durva magatartást az emberekb?l, bizony, a turizmussal foglalkozó ágazatokban dolgozókból is. Márpedig tumultus az van, immár mindenütt, s ez bizony nem segíti komfortérzetünket, na meg a jókedvünk ellen is szól. Megbolydult szárnyasokként próbálnak röpködni szerte a világban az emberek, a vendégfogadó országok, városok szakemberei pedig egyre nehezebben képesek ideális feltételeket teremteni a csodaszép, ám turistáktól ellepett olasz, görög vagy horvát stb. városokban pihenni óhajtó tömegek számára. Napnál világosabb, hogy a világ turizmusának megjavítása szakemberekért kiált, hiszen odáig jutottunk, hogy nehezen tudnak megfelel? környezetet teremteni az utazók számára az óriási tömegek miatt. Ám a tömeg nem sz?nik, ezt idén Szlovénia három tengerparti, történelmi városában is megtapasztaltam. Meg kellene találni a megoldást arra, hogy a nem kevés pénzt utazásra áldozó embereknek valódi élményt, s nem szomorúságot, pluszkiadást jelentsen egy-egy nyári vakáció. Szerintem ez csak szakemberek és szervezés kérdése.

Jó pár évvel ezel?tt a televízió kiküldöttjeként Törökországból jöttünk haza operat?r kollégámmal együtt. Landolás után, már a ferihegyi váróból néztük, hogy a repül?r?l miként rakodják le a poggyászokat arra a kisautóra, amely aztán behozza a csomagokat a váróba. A rakodás szó ez alkalommal semmiképp sem illik ide, mert leginkább „legórálásnak” volt mondható a cselekedet. Kollégám egyszer csak ordított egy nagyot. Ugyanis meglátta féltve ?rzött, gyönyör? m?anyag dobozfélében rejt?z? vadonatúj kameráját, amint a magasból beleesik, bocsánat, beledobják az alant álló kisautóba, rá a többi poggyászra. A szó szoros értelmében kis híján rosszul lett a kolléga, mint nemsokára bebizonyosodott, a véd?tok el is repedt a ledobálás miatt. Arra már nem emlékszem, hogy mi lett a panasztevés vége, mindenesetre nem vált dicséretére légitársaságunknak a csomagok kezelésének ezen módja. Azóta sok víz lefolyt már a Dunán, de a repül?társaságokat illet?en a helyzet láthatólag nem változott. Az idén nyáron is számos történetet hallhattunk, tapasztalhattunk az utazási feltételek romlásáról. Márpedig utazni jó, csak éppen nem mindegy, hogyan. Vannak ismer?seim, akik most fogadták meg, hogy nem szállnak többé repül?re – szintén a reptereken tapasztalt események miatt. Aligha lehet ez a megoldás, mindenesetre igencsak várjuk a repül?társaságok terveit és magyarázatait arra, miként lehetne az utazás eleganciáját visszaállítani. Én például – elhagyva a légiközlekedés bírálatát – nem értem, miért nincs arra terv például, hogy legalább Európán belül kiépítve a vasútvonalakat, elegáns fülkékben utazhasson az ember a különböz? országokba, és autót már legfeljebb csak a végállomáson béreljen, legyen az tengerpart vagy f?város – belföldi használatra. Miért sz?nt meg például az utazási élménynek is csodaszámba men? hajójárat Olaszország, Horvátország és Görögország között? Melyen igazán élményt adóan és elegánsan lehetett utazni. Hajdanán. Ma már nem lehet. Pár éve tapasztaltuk azt, hogy felengedik a hajóra a földön leteleped?, maguk körül rendetlenséget teremt? úgynevezett hátizsákos turistákat, akik semmiféle írott szabályt nem tartanak be. Ha az ember kilép a kajütjéb?l, azonnal hasra esik a földön „lakó” utazóban, legyen az diák, vagy éppen Németországban dolgozó török család.

Bizony, nem csak az utazások, utaztatások min?sége sz?nt meg napjainkra, hanem életünk szinte minden szegmenséb?l elt?nt az elegancia. Tudom, ezzel nagyon sokan nem értenek egyet, bár sietek tisztázni, hogy az elegancia nem pénz kérdése. Hanem magatartásé, a dolgokhoz való viszonyulásé. Ahogy az utcán, a villamoson, az éttermekben, a mozikban is tapasztalhatjuk, t?n?ben az udvariasság, az illem, a tisztességes viselkedés. Magyarán elt?nt a rend, pontosabban fogalmazva a szabálykövetés. S mert elt?nt, sokan azt is hiszik, mindent szabad. Holott a társasélet legfontosabb követelménye a szabályok betartása lenne. Ezt bizonyítják az utcai atrocitások, a templomok elleni támadások, ilyen-olyan szándékos rongálások, a feleslegesen nyitott határok, az elfogadhatatlan magatartást tanúsítók iránti „lojalitás”, de még a mértéktelen szemetelés is. Magyarán: a rend teljes hiánya jellemzi életünket. S gyakran a minimális udvariasság is hiányzik. Volt már példa arra, hogy szépen bepakolt b?röndjeinket úgy túrta fel a reptéri alkalmazott, hogy leveg?t sem kaptunk a meglepetést?l. Itt lenne az ideje, hogy az utazásokkal kapcsolatos „hatósági” szabályokat félreérthetetlenül (s ezúttal az utóbbi melléknéven van a hangsúly) közöljék az utazókkal, a repül?vel utazókkal is, például a jegy megvásárlásával egyid?ben. Akkor nem fordulhatna el? olyan eset, ami kedves ismer?söm rokonságával történt pár hete, hogy állítólag – nagyon messzir?l hazaérkezve – néhány koralltörmeléket találtak a család fiatalkorú leányának b?röndjében, s emiatt egyfajta paláver kerekedett. Merthogy ehhez, mármint a koralltörmelék „eltulajdonításához” engedély kell. Nyomozók jöttek, feltartóztatták a családot, kihallgatást rendeztek, természetkárosítással vádolták a leánykát, nyomozni kezdtek, szóval állt a balhé, a család lélektanilag igencsak megszenvedte az ügyet. Majd jött a hír, az elkövetett „b?n” kizárja a büntethet?séget, mert ténybeli tévedés történt.

A szörny? jogi nyelvezetet eszem ágában sincs ez alkalommal bírálni, még megbüntetnének érte, ám mint fentebb jeleztem, ugyan miért is nem lehet már a reptereken, aztán a szállodákban – oda és visszautazások el?tt – tudatni és pontosan meghatározni, s közölni az utazókkal az érvényben lév? szabályokat arról, mit is rakhatunk a b?röndünkbe emlékként? Istenem, hány közönséges kavicsot hurcoltam haza az elmúlt öt évtizedben

Görögországból! Közönséges kavicsokat. A tengerpartról, és nem a tengerb?l. Meghívom a szabályalkotókat, s ha tévedtem, visszaadom a zsákmányt. Miért hoznak ilyen helyzetbe utazókat, miért rontják el nyaralásukat, amikor például a fentebb emlegetett módszerrel mindezen kellemetlenségeket el lehetne kerülni?

Vannak bizony más hibák is az utazás, utaztatás körül szép számmal! A tömeg sosem tesz jót semminek. Miként a pénzsóvárság vezette utazási kínálatok sem. Kár, mert érdemtelenül büntetik az utazókat. Senkinek sem lehet az érdeke, hogy arra a következtetésre jusson a világra kíváncsi utazó, hogy utazni bizony nem mindig jó. Márpedig nem mindig jó. Bizonyítják ezt a reptereken kialakult tumultusok, a fentebb emlegetett „tévedések”, és még sok apró történet, mely az utazások min?ségét rontja. A fentebbi kifogások megoldása, eltüntetése tehát szakért?kért kiált. Jó volna, ha ebben Magyarország az élre állna, s megmutatná a világnak, hogy létezik – horribilis pénzkiadások nélkül is – utazási elegancia. Csak éppen tenni kell érte. Földön, vízen, leveg?ben.

Bizonyítékként egy apró történet a sok-sok kellemes, ám jóval korábbi, a kergekór által sújtott tömegturizmus el?tti id?kb?l. Arra lesz példa, hogy voltak még szebb id?k, meg remélem lesznek is, amikor szép és emberi történetek csináltak kedvet nekünk egy-egy utazáshoz, mi pedig nem lóhalálában igyekeztünk megismerni azt a helyet, ahová ellátogattunk, hanem alaposan. Történt tehát, hogy Görögország egyik csodaszép szigetén nyaraltunk, barátokkal. A barátok szándékában állt ékszert vásárolni, mert megtehették. (Ebben is nagyszer?ek a görögök, mármint az ékszerészeti szépségek el?állításában.) Nekem nem volt mib?l, meg nem is érdekelnek különösképpen az ékszerek. Nos, a barátok bementek az ékszerboltocskába alkudozni, gyönyörködni, vásárlási szándékkal. Én kinn maradtam, bolton kívül, mint egy szegény rokon, egyértelm?vé téve, hogy a barátokat várom, s nem vásárló vagyok. A benti válogatás elég sokáig tartott. Nem csodálom, kit?n? volt a választék. Egyszer csak kijött az üzlettulajdonos a boltból, és megfogta a kezemet. Na, mondom magamban, mi lesz ebb?l! Egy fityingem sincs, minek menjek én be hozzá? Nem kellett bemennem. Látva a helyzetet, az úr el?vett a zsebéb?l egy kicsike ezüst-gy?r?t, s ráhúzta az ujjamra. Jó, jó, végig b?gtem az éjszakát, de azóta is hordom a különös ajándékot. Tudom, változik a világ. Miként a módszerek is. Vagy tévednék? Ja, a fürd?szobám is tele van icipici kagylócskákkal, amiket az elmúlt évtizedekben a görög tengerparton szedegettem. Az utóbbi években nem jött senki lefoglalni ?ket. Nem hinném, hogy korallok lennének. Avagy már kevésbé éberek a vámosok?

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló